

Příběh plechovky

Evžen byl muž středního věku, který si již delší dobu říkal, že s lidstvem a zemí obecně není něco v pořádku. Dlouho předlouho nad tím přemýšlel a pak jednou mu to konečně došlo. Všude byly odpadky a nepořádek. Takhle země neměla vypadat. Měli tu létat ptáci a smát se děti ale všude bylo prázdno. A všude byly odpadky. Tak si řekl že by s tím mohl něco dělat. Že by mohl aspoň drobným dílem přispět. Tak se ohlédl do kuchyně svého malého hnusného bytu a uviděl v koši plechovku. A najednou dostal nápad. Najednou si připadal jako absolutní génius. Řekl si že místo toho, aby tu plechovku zahodil a byl tím jako každý, tak že ji využije. Tak vytáhl z kapy nůž a uřízl z plechovky vršek. Poté vyšel na svoji zahradu a shrabal si do ni trochu hlíny. Poté svým nožem vyryl ze země malou rostlinku a zahrabal ji do hlíny v plechovce. A od té doby byl jakoby měl nový smysl života. Měl něco o co se mohl starat. Měl něco čím mohl trávit čas. A tentokrát to nebylo pouze pití alkoholu dlouho do noci. Tentokrát to bylo něco prospěšného. Tak trávil dlouhé dny tím že seděl a koukal se na svoji rostlinku. A ona rostla a rostla. On ji zaléval, zastříhával a staral se o ni. A byl šťastný jako ještě nikdy. Jednoho dne si řekl, že by mohl svoji rostlince trochu dopřát, tak ji nechal přes noc venku, ať se nadýchá nějakého čerstvého vzduchu. A co se nestalo. Ráno vyšel ven a jeho rostlina tam nebyla. Evžen byl na dně. Cítil se jakoby mu umřelo dítě. Jakoby ho opustila žena. Jakoby mu ze života odešla veškerá naděje. Tak tam klečel a naříkal. Plakal jako batole. Klečel tam takto až do dlouhé noci. Až někdy těsně po půlnoci, si řekl že jeho rostlina je nenávratně pryč. Tak se vrátil do svého apartmánu a seděl na pohovce, dlouhé dny a nevěděl co dál dělat se svým životem. Vy si možná nyní říkáte, co se stalo s jeho plechovkou. Kde jen skončila. Inu, já vám to povím. Toho osudného večera, mu šel kolem domu opilý bezdomovec. A z nějakého důvodu mu v tu chvíli přišlo jako dobrý nápad vlézt Evženovi do zahrady. Chtěl něco ukrást, ale neviděl tam nic cenného. Uviděl tam jeho rostlinu a vytrhnul ji z plechovky a hodil na zem. Protože měl vztek že tam nenašel nic cenného. Tak vzal plechovku a našťavaně odešel. Potácel se tak městem, až došel k silnici. Protože byla noc, tak na silnici nikdo nejezdil. Tak vešel do vozovky, a hodil silou plechovku o zed' na protější straně silnice. Plechovka se odrazila zpět na silnici. Protože měl vztek, chtěl na plechovku ještě dupnout a protože byl pod vlivem alkoholu, ani si nevšiml jak vyjelo zpoza obzoru auto. Auto na něj troubilo a snažilo se ho upozornit, ale Evžen jen zařval "Nech mě kur*a!" A než si stihl uvědomit co se děje, auto ho srazilo a on ležel na zemi s rozraženou hlavou. Byl na místě mrtev. A Evženova plechovka? Ta to schytala také. Ležela ve škarpe, zmačkaná a ošklivá. A kdokoliv ji uvidí, nechá ji tam ležet a ani ho nenapadne že kdysi měla účel. A Evžen? Evžen na tom nebyl dobře. Propadl alkoholu a vypadalo to s ním bledě. Ale pak se stalo něco co ho dočista změnilo. Jednoho dne vyšel na svou zahradu a na místě, kde toho osudového dne nechal svou květinu něco spatřil. Spatřil tam stonek stejné rostliny jako měl měsíce zpět. A došlo mu že je to znamení. Tak tu rostlinu vzal a ujal se ji. Došlo mu, že to že ho zažil jeden neúspěch, neznamená že to musí být konec. A tak si sehnal další plechovky a zasadil další květiny. A staral se o ně, miloval je, stejně jako tu úplně první. A kdykoliv spatřil plechovku, sebral ji a využil, místo toho aby ji tam nechal ležet a hyzdit přírodu.

Text: Ladislav Rafael, Filip Teichmann

Ilustrace: Marcela Rýdlová